

«ερωτώ σε, έχε με παρητημένον»

Δεδομένο το θέμα. Όταν ο άνθρωπος δεν πάρει την απόφαση να υπάρξει ως μαθητής, μόνιμα θα γεννά εκλογικεύσεις και σοφιστείες.

Είναι και το άλλο. Είναι πολύ κουραστικό να σκάβεις με το μυαλό. Και αμφίβολο τι καταλαβαίνεις με το κεφάλι γεμάτο γνώσεις.

Δεν υπακούουν όλα στην λογική τις εντολές. Στις διαπροσωπικές σχέσεις π.χ., δεν μεσολαβεί όποια ρύθμιση από τη λογική. Ίσως μάλιστα να νομίζουμε, πως κυβερνά το παράλογο.

Έχουμε συχνά την εντύπωση, πως βλέπουμε ήδη μια χαραμάδα. Για να μπει αέρας. Αλλά και φως. Εφησυχάζουμε τότε. Βρήκαμε τη λύση του προβλήματος. Τέλειωσε. Ο γόρδιος δεσμός δεν υπάρχει πια. Ανήκει στο παρελθόν. Όλα ταιριάζουν τώρα. Προχωρούμε λοιπόν στο επόμενο θέμα.

Η δίψα για ολοκλήρωση αναβάλλεται για ευθετότερο χρόνο. Τώρα, κάποιες άλλες ασχολίες πρωτεύουν.

Η επιθυμία του ανθρώπου για το τέλειο δεν είναι δικό του κατόρθωμα. Είναι δίψα δοσμένη άνωθεν.

Ο άνθρωπος καλείται να λειτουργήσει ως διαχειριστής. Ως χρήστης.

Μεγάλη η τιμή που του γίνεται.

Απογοητευτικά τα αποτελέσματα του δικού του λανθασμένου χειρισμού. Της απώλειας της ευκαιρίας.

Κι αν αύριο είναι δυσκολότερα τα πράγματα; Αν οι δυνάμεις μας δεν μας βοηθούν; Αν οι συνθήκες είναι αντίξοες; Ουδείς μπορεί να προβλέψει τι θα γίνει αύριο. Του δίνεται η ευκαιρία. Γιατί την απορρίπτει;

Κάποιοι παράγοντες παρεμβάλλονται. Και τον παρασύρουν σε άλλα μονοπάτια. Ξένα και άγρια.

Οι εξηγήσεις που βρίσκει, είναι πάντα φτωχές. Ανάξιες λόγου.

Το χειρότερο; Έχει και τη συνειδησή του ήσυχη, ότι έκανε αυτό που πρέπει. Και παραπλανά τον εαυτό του. Και βρίσκεται σε λήθαργο.

Τον Θεό βέβαια δεν τον εξαπατά. Με κανένα τρόπο. Όσο λογικοφανείς δικαιολογίες κι αν βρίσκει.

Και η στιγμή της αλήθειας δεν θα αργήσει. Και τότε;

Αποκατάσταση του λάθους; Δεν γίνεται. Η ευκαιρία χάθηκε. Χωρίς επιστροφή.

Η ευγενική(!) εκφορά της δικαιολογίας («ερωτώ σε, έχε με παρητημένον»), περισσότερο δυσκολεύει τη θέση του ανθρώπου. Αποδεικνύει το κενό που κλείνει ο άνθρωπος στα στήθη του. Προσυπογράφεται έτσι η αποτυχία του.

Η πρόσκληση εξακολουθεί να γίνεται. Δουλειές, πάντα θα έχουμε. Αξίζει να χάσουμε την ευκαιρία γιατί έχουμε κάτι (μικρό ή μεγάλο) να κάνουμε;

Τι προηγείται λοιπόν; Καιρός ν' αποφασίσουμε.

+ ο π. Γ.